

298. Vær hilset, mit gamle Fædreland!

(Holger Danskes Hilsen til Fædrelandet.)

Allegro maestoso.

Niels W. Gade.

1. Vær hil - set, mit gam - le

Fæ - dre - land! Du ken - der mig vel ej gan - ske? En -

gang jeg var en navn - kun - dig Mand; de kald - te mig Hol - ger

Dan - ske, de kald - te mig Hol - ger Dan - ske.

2. Med mig drev Lykken et underligt Spil:
Hvert Barn mit Navn skulde kende;
dog Mænd skulde tro, den Mand var ej til,
hvis Ry for til Verdens Ende.
3. Mit Liv blev givet et sælsomt Kaar:
Det aldrig i Verden ophører,
og død kan jeg synes i tusind Aar,
men dog i Løndom mig rører.
4. Jeg lever i Danskens Hjerter og Sind,
jeg lever paa Folkets Tunge.
Kom ej jeg i Verdenskrøniken ind,
dog Skjaldene om mig sjunge.

5. Min Aand med Folkets Slægter for hen:
Dybt slumred den mange Gange.
Med Folket den vaagner og kommer igen
med Livet i Daad og Sange.
6. Mit Navn hver Bonde kender endnu,
og glad jeg rækker ham Haanden.
Mit Levned kommer hver Dansk i Hu,
som glædes ved Folkeaanden.
7. Du ved det, Landsmand! jeg er ej død:
Med Kraft jeg kommer tilbage;
jeg er din fuldtro Hjelper i Nød
paa Danemarks gamle Dage.

B. S. Ingemann.

299. Yderst mod Norden lyser en Ø.

Norsk Folkemelodi.

Con moto.

1. Y - derst mod Nor - den ly - ser en Ø klart gen - nem Is - slag og